

Llibre il·lustrat | Ignasi Blanch & Àngel Burgas

Quan el minotaure és a casa

Explotem un recurs que fem servir els autors de guies didàctiques de lectura: *Activitats 'abans de llegir': informació prèvia a la lectura a partir de la portada del llibre*. En el cas que ens ocupa, destaquem les paraules *fil* i *Ariadna* del títol, que remeten al mite grec d'Ariadna, filla de Pasifae, que ajuda Teseu a matar el minotaure monstruós i sanguinari que viu tancat en un laberint a Cnosos (Creta) mitjançant un cabdell de fil que ella tifa i Teseu estira per no perdre's i poder trobar la sortida de la inexpugnable construcció.

A la portada de l'àlbum de Thule, el fil del cabdell té forma de cor i l'Ariadna, vestida de color porpra (títol també porpra, guardes també porpres, color que relacionem amb el moviment de l'alliberament feminista), s'alça al damunt. Els mites grecs els hem rebut a través de mil versions. El dibuix simple i delicat d'Odrizola, sempre sobre fons blanc immaculat, ens mostra, amb l'ajuda del text de Sobrino, les possibilitats imaginatives i lúdiques del fil al qual està lligada l'Ariadna, i que ve a ser una mena de cordó umbilical, ja que a l'altre extrem hi ha el seu pare/minotaure que l'ha escridassat, i la seva llar/laberint.

La senzillesa del dibuix conté tota la poesia i abasta totes les metàfores: el fil que no comença ni acaba a la pàgina; que es tensa com una corda de funambulista o s'amolla com un gronxador; que és un fil de pescar i una cordar per saltar (el fil representa totes les innocents activitats que plauen a la mainada). Odrizola perfila sobre el blanc/buit de la por, de la solitud, simples formes com ara uns arbres, o uns núvols, o una porta oberta (amb interior també porpra, no blanc, ni buit, ni paorós) i Javier Sobrino s'espera a la darrera pàgina per fer-nos entendre el sentit al·legòric del fil guaridor. *

El fil de l'Ariadna

Text: Javier Sobrino
Il·lustracions: Elena Odrizola
Traducció: Aloe Azid
Thule Ediciones
Barcelona, 2009
Preu: 14,90 euros
Pàgines: 28

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

La versió catalana de Susan Boyle

El món és un pinyol, amb permís de l'Albert Sánchez. M'informen que en Carles Sala i Vila ha guanyat el 25è Vaixell de Vapor i, així d'entrada, el seu nom no em diu res (definitivament, sóc una cronista literària en baixa forma: si bé en Sala s'ha estrenat com a autor fa poc, ja ha publicat tres llibres, *Flairosa*, *la bruixa dels sabons*, *Sóc com sóc* i *Bona nit, Júlia*). Fins que em donen una pista clau: a més de mestre i escriptor, en Carles Sala és artesà. En concret, es dedica a fer collarets amb pinyols d'alvocat. Doncs mira, ara sí que el situo. A aquest xicot li he comprat un clauer i un parell de penjolls a la fira medieval de Calonge. No falla, segur que és ell. D'escriptors n'hi ha molts, però de pinyolaires, no tants. Són un gremi més selectiu.

En Sala, que es va presentar al premi amb el pseudònim de Pepa Pinyol, ha merescut el Vaixell de Vapor per la història d'en Polit Bonaveu, un personatge que podria ser una versió masculina i catalana de la Susan Boyle, aquella britànica convertida en fenomen mediàtic perquè és lletja com un pecat però canta com els àngels. "En Polit acaba millor que la Boyle", m'avança en Carles, després de confirmar que sí, que ell és l'únic pinyolaire que conec.

Sóc massa vella per haver crescut llegint llibres de Cruïlla, un segell que ara celebra el primer quart de segle. Llàstima: tot això que m'he perdut. Aquesta editorial és l'exemple que la feina ben feta no té fronteres, i ja em perdonareu per recórrer a un eslògan convergent en plena jornada de reflexió. A la festa de lliurament dels guardons, dijous al vespre a Barcelona, l'editor Josep Herrero explica que Cruïlla forma part de SM, "un grup del qual hem rebut molt, però al qual també hem aportat molt sobre la manera d'entendre les coses que tenim els catalans". Ho diu de bon rotllo, ep. Si fessin política en lloc de fer cultura, els amics de Cruïlla fins i tot serien capaços d'arreglar-nos el dèficit fiscal.*

ELPOEMA

14 Abans d'un lloc hi ha el seu nom. I encara el viatge fins a arribar-hi, que és un altre lloc més discontinu i innominable.

Me'n recordo

del verd quadriculat dels turons,
del sol entretingut per les teulades a la llunyania,
dels ramats empentant-se per les senderes,
d'un gosset que es va aventurar al camí.

Anàvem o veníem?

Maria do Rosário Pedreira
Lisboa, 1959

Títol poemari: *La casa i la flaire dels llibres*
Traducció: Antoni Xumet Rosselló
Editorial: El Gall Editor

LA VIDA, EL TEMPS, EL MÓN

Pere Antoni Pons

Un recorregut fascinant per la història recent a través d'un dels protagonistes cabdals de la represa cultural i nacional.

PUV UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
<http://puv.uv.es>